

Պետականության կայաց-
ման խրին ոլորտնե-
րում հայրենի իշխանու-
թյունների (եւ մեր) առանձին հղար-
տության պարկան անցած 5-6 տա-
րիներին արտադին բաղաբակու-
թյան ոլորտում ձեռք բերած ցնցող
հաջողություններն են. Հայաստանն
ինչոյն նախկին ԽՍՀՄ բոլոր
նոյնիսկ «ամենաանկախաւուց»
հանրապետությունները, ճանաչված
է միջազգային հանրության կող-
մից. ՄԱԿ-ի անդամ է ճամանակ-
ցում է միջազգային կառույցներին,
այդ բոլում Եվրախորհրդին «մերսա-
նելու» գործընթացներին: Տարիներ
շարունակ մեզ հավատացեում էին.

տնական բարզությունը լիսարդույան «արդյունելք» գնահատեց որդես արդյունքի բացակայություն, ոսկ ԵԱՀԿ նախագահի հայտարարությունը, որ փասորեն բանակցակին գործընթացից դուրս ԼՂՀ կարգավիճակը կանխորուելու փորձ էր, ինկայսացից գերեք որդես զգացաւ արտահայտություն։ Մինչդեռ այլ կարգիքի և ՀՀ առաջին փուլացործնախարար Վարդան Օսամյանը, որը լրջագույն ֆիգուր է արտաքին հարաբերությունների, առկաղջև դատարանյան կարգադրման հորիզոնում։ Իր վերջին հրաշակային ելույթներում, մասնաւորապես, դեկտեմբերի 17-ին Լու

Ղարաբաղը՝ ճարշար դիվանագիտության եւ նավթային կրթերի հորձանութում

Նախագահական ընտրյուններից հետո, սակայն, Վրա հասան որովս դիվանագիտական հաղթանակներ ներկայացվող դարտուրյունների դուրս գործելու մատուցելու, ներին ճակատում անսխալ գործող «դիվանագիտուրյունը» ոոց բափով գործի դնելու ժամանակները: Մանավանդ, առկա է նահանջն արդարացնելու դաշտուր ընտրյուններին հաջորդած իրադարձությունները խարարել են Հայաստանի «իմիջը». հայկական կողմի դիրքերը միջազգային ասդարեզում բոլացել են, ճնշումը Հայաստանի Վրա ուժեղացել է: Դիմականությունների կարգավորման երկնականարում քանձրանում են մոր ամուսնու: Սակայն ո՞ւմ եք ոչ ու «ծողովդապատճենների» խնդիրն եւ խոսափել իրադարձությունների անցանկալի ընթացքից և աղափառել «ծողովդապատճենների» կողայակի» հավակնուրյուն ունեցող երկրին վայել ընտրյուններ չներարկվելով բանակցուրյուններին քարացած ներկայանալու վասնահն:

Լիսարոն մեկնելոց առաջ ՀՀ նախագահը, հետքական անգամ կտամբելով ընդդիմությանը, խոսացավ, որ Լիսարոնուն ունետ անակնկալ չի լինի. և Հայաստանը միակողմանի պիտօնների չի զնա. Պատահողաճանակ գերիսնդրին: Մոլովանդորեն դաւադանելով տարածային ամրողականության սկզբունքը, միջազգային հանրությունն ինչո՞ւ հիացմունքով ընդունեց երկրորդ գերեսության ԽՍՀՄ տարածային ամրողության սկզբանական համար:

դանություն իրազործած երկրին դատավորի դեր ստանձնել նոյն ժողովորի համեմատաբար փոքր հաս-
վածի նկատմամբ ազգային-ազա-
տագրական դատերազմը «հարեւան
երկրի տարածիչային ամրողակա-
նության նկատմամբ ուննագործության».
արցախյան հերոսամարտը «Ալյո-
շանի նկատմամբ ագրեսիայի» նեն-
գափոխներու ճանաղարկով: Մինչ-
դեռ ալյոշանական դիվանագի-
տությունը (այդ բվում ժողովդա-
կան որի մասին մենք առհասարակ
մոռացել ենք) բոլոր ամրիոններից,
բոլոր մակարդակներով. շարտնա-
կում է ի լուր աշխարհի գոռալ հայ-
կական ագրեսիայի. բոնազրավ-
կած տարածեների ալյոշանցի
փախստականների քանակի մասին.
Մեր իմաստուն դիվանագիտներին վե-
րատպահելով հավերժ դաւադանվո-
ւու կարգավիճակը:

Այժմ էլ մեր իշխանությունները հեղքական անգամ ընտելով նվազույն դիմադրության ուղին հայրենի եւ օսար դիվանագետների միջոցով փորձում են հաճողել սեփական ժողովրդին միջազգային հանրության հեղինակավոր կարծիքն անտեսելու դեմքում մեզ սղառնացող դաշտամիջոցների զինանցը եւ հնարավոր հաջորդականությունը նկարագրելով. շնորհանալով ակնարկել «աստեղային դահն օգտագործելու» հնարավորությունը «հետ ու կլինի» սղառնալից ենթափսով: Մեր դիվանագիտությունն արդյոք որքանո՞վ է օգտագործել հայկական «հզոր» լորրին. որի գովազդով նախանձելի հետեւողականությամբ գրադիում է աղրեջանական աննուն բարոզությունը. և ինչո՞ւ է այսնվել քաջասական հնարավորությունների գոտում միւս դատասա «փոխսպազմների». և ինչո՞ւ «փոխսպազմում» քանի առավելաքարտ օգտագործվում է Հայաստանի համար (աղրեջանցիները փոխսպազման որեւէ միտում չեն ցուցաբերում. այլ եւկոյ ոտքը մի մասինի մեջ դրած. «տարածքային ամբողջականություն» են կրկնում շարունակ): Համաձայննեք այս հակառակ ու

Հասածայներ. սա իսկաղիս դիվա-
նազիտուրյուն է. ուզմաճակատում
դարձվելով. փոխզիջումներ դա-
շադրել հաղորդին միջազգային
հանրության գոհունակ հայացքի
տակ. որ մուսևել է նավային ակն-
կալիբներից: «Սաղոլ». ինչդես կա-
սեին նավային մազնաւների ա-
դազա հայրենիքում. որ. ի դեռ. տա
ազելի շահագրգուած դեմք է լինի
խաղաղության հաստամաք եւ. ու-
րմն փոխզիջումների դատաս.
քանզի առանց դարարաշյան կնճ-
ռի լուծման աղրեջանական «սե-
ռուկին» լեզենուից այն կողմ չի անց-
նում:

7.4. Հանուն արդարության ղիշի
ասել, որ Լիսարոնից հետո մեր դիվա-
նագետներն, այսուամենայնիվ, սկսել
են «ուժի զալ» եւ «մագիլներ ցույց
տալու» փորձեր են անուն-

ՊԵՏՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԽԵՂԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

սեղսեմբերյան իրադարձությունները

րը, ըստ իս, բացահայտեցին բավական ժողովություն. ղետության իշխանական ոլորտներում առկա է երկու թե՝ ընդդիմության, ասել է նրա հետեւից գնացող զանգվածների նկամքամբ այսուհետ կոչված «կոչ գիծ» որդեգրածների, եւ հակառակը՝ ընդդիմության փաստարկների մեջ առնվազն խորամուխ լինելու եւ անհրաժեշտ հետևություններ անելու հակվածների թերը. Անցած 4-5 ամիսներին ընդդիմադիրների հետ «կողմից եկախոսություն» սկսած իշխանական թերի ոդիրուումներում առաջմն էական փոփոխություններ լին նկատվում. Նկատի ունեմ 77 նախագահին. Աժ նախագահին եւ նրանց մերձակող զինակիցների ու համախոհների (կամ այդուհետ ծեւցողների) բավական ստվար խումբը: «Մեղմ գծի» կողմնակիցները, ի դեմս եղուարդ Եգորյանի եւ Դավիթ Շահնազարյանի, գուցե նաեւ՝ Արա Սահակյանի, այս ընթացքում, համեմայն դեղու, ձեռք չեն բերել նոր համակիրներ եւ բանի որ օծված չեն այնոյիսի փաստացի իշխանությամբ, որ կարողանան իդացողանություն իրենց տեսակետի գործի դնել նաեւ այլ լծակներ, բացի հասարակական կարծիքը, աղա ասիծ ճանաբար լուս են ի տես նաեւ այն իրողության, որ այս վերջինը Դայասանի երրորդ հանրապետության ծննդից ի վեր երեք որեւէ էական, եւ չասենք Վճռական նշանակություն չի ունեցել «ուժային» դիրքերից հանդես եկողների համար:

Այս ամբողջ ընթացքում փորձել եմ գտնել այն հարցի դատասխանը, թե ինչո՞ւ իրական իշխանությամբ օժ-վածների թեր այդիան հիվանդագին արձագաննեց սեղսերերյան իրադարձություններին եւ ինչո՞ւ անցած բավական տեսական ժամանակաշրջանը չկարողացավ մեղմել այդ շատ բանով հոգական արձագաննը:

Հիուրանալով զանգան ոչ եական հանգամանների մեջ (Վիրավորված ինինասիրություն, անծնական անքարյացակամություն, իշխանությունը կորցնելու վախ, այս դարձայում մինչեւ այժմ արածի ու չարածի համար հաշիվ տալու հեռանկարի հանդեղ բնական տիածություն եւ այն, եւ այլն), որոնցից յուրախանցյուրն այս կամ այն չափով, անուուց, կարող եւ եւ դեռ կարող է կանխորուել դետական այս կամ այն դաշտոնատար անձի վարժագիծը, կուզենայի ուշադրություն հրավիրել եւս մի, իմ կարծիքով շատ ավելի եական հանգամանի վրա: Այն է Դայաստանի Դանրադետության իշխանական էլիտային դատկանող գործիչների գիտակցության մեջ դեռևս չափազանց խոր է դետության եւ իշխանությունների նույնացման խորհրդային սինդրոմը, ինչը ավելի վաղ հրադարակած իմ հոդվածաւերից մեկում բնութագրել եմ իրեւ «ամրողացիրական հիվանդության» որուելուում:

Հիւեցնեմ,որ ոչ Վաղ անցյալում խորհրդային օրենսդրության մեջ ամրագրված է «հակախորհրդային ագիտացիա եւ դրողագանդա» հասկացությունը, իբրև ծանր երական հանցագործություն, եւ չխոսելով «ոյետական կարգը փոխելու», այդ կարգը «Վարկարեկելու» եւ համանման հասկացությունների մասին, որոնք արդեն դիմում են որոշելու մահաղացքի արժանի ոճիրներ: Ինչո՞ւ է այդպես:

մասնության շահերին:

Ինչ-ինչ, բազմից ասել եմ, թե բոլոր դուրս ենի եկել միեւնույն բոլեծիկյան ժննելից, այդ քվում եւ մեր այսօվքա ղետական այրերը, եւ իմ տղավորությամբ՝ նրանցից շատերի այրում այսօր էլ ներկա հասարակական կարգի բննադատության, նրա արագների բացահայտման, դրանց վերացման, էլ շխոսելով այդ կարգի փոփոխության ամեն մի փորձ ընկալվում է իրեւ «ղետական դավաճանություն», «ղետական հեղաշրջում», այսինքն, մահացու մեղի: Վկան նորօրյա խղանական դատավարությունները, որոնցում չգիտես ինչու կոնկրետ երեական հանցանելներին տված է հենց այդոինչ խղանական երանգավորում:

Ասծուն է հայտնի որբանով լուրջ,
որբանով անլուրջ հավավել են մի բա-
նի հոգի, իրաւ հետ մտեր փոխանա-
կել ներկա իշխանությունները այս
կամ այն կերպ փոխելու անհրաժե-
տության մասին, կատարել կամ չեն
կատարել կոնկրետ գործողություններ

այդ նորատակին հասնելու համար, եւ եթե նույնիսկ ունեցել են ամենաչարամիշ դիտավորություններ, աղա այդ դիտավորությունները իրականացնելու որեւէ փորձ արդեն իսկ կանխվել է, բայց ահա «հայրենիքի դավաճանության» սարսոազդու մեղադրանքը կախվել է յուրաքանչյուրի գլխին:

Գրել եմ եւ էի եմ գրելու՝ հշխանությունների հանդեղ նույնիսկ ամենաքընամական վերաբերմունեց, ամենաբացահայտ ատելությունը, նույնիսկ նրանց դեմ ծեռնարկված ամենանբույլատելի, ամենահակասահմանադրական գործողությունները չեն կարող գնահատվել իրեւ «հայրենիքի դավաճանություն»։ Դրանց այլ որպեսում դիմի տալ։ Քանզի որեւէ հշխանություն, որեւէ երկրում, որեւէ ժամանակ չի ունեցել եւ երբեւ չի ունենալու այնորիս քանկազին, համադրափակ քարոյական Արժե՛, ինչորիսին Դայրենիքն է։ Նույն կերպ՝ հշխանությունների փոփոխությանն ուղղված որեւէ երազանք, տենչ, ցանկություն, առավել եւ՝ բացահայտված, կանխված, շրականացված, չսկսված դավադրական մժահղացում չի կարող գնահատվել իրեւ «տեսական հեղաշրջում»։ Որովհետեւ ոչ մի իշխանություն երբեւ չի եղել եւ չի լինի այս անզամ արդեն դեսությանը հավասար քարոյական Արժե՛։

Ինչուս որ սղանություն ծագավ-
վորելը, ճախողված մահափորձ եւ ի-
րականացված մարդասղանությունը
ամենեւին միեւնույն բանը չեն եւ
երեական օրենսգրքում ծեւակերպված
են իրեւ տարբեր հանցանեներ՝ տարբեր
ծանրության դաշտաշափերով. ճիշ
այդուս էլ իշխանությունների հան-
դեռ ծագավառված, նախադա-
րասված, բացահայտված, կանխված
կամ ճախողված օրենտով անքույլա-
րելի գործողությունները դեմք է ունե-
նան իրենց տարբեր ծեւակերպումներն
ու տարբեր դաշտաշափերը, սակայն
ամեն դեմքում ոչ իրեւ «հայրենիքի
դավաճանություն» կամ «դեմական
հեղաշրջում»:

Սարդուն չի կարելի դարտադրել, որ
նա սիրի կամ չսիրի սեփական իշխա-
նություններին։ Սարդուն չի կարելի
արգելել, որ նա սիրի կամ առջև նրանց
Դա յուրաքանչյուրի խղճի գործն է։ Իսկ
ահա սեփական Դայրենիքը սիրելը.
այդ Դայրենիքին նվիրաբերվելը, հա-
նուն նրա աղրելն ու գործելը յուրա-
քանչյուր բանական մարդու բնական
իննադրսեւորման դարտադրի դայ-
մանն է, մարդուն մարդ դարձնող ու
մարդ դահող բարձրագույն բարոյա-
կան Արժելու։

Ամենեական մշադրություն չունեմ որեւէ մեկին որեւէ բան սովորեցնել: Ես, դարձածես, այսողև եմ մշածում եւ երե նույնիսկ սիսալվում եմ, աղա իր-եւ ազա երկրի ազա խաղաթացի օգտվում եմ ինձ հուզող մժեցը իրա-դարձակավ արտահայտելու իրավուն-

Իից: Ընդսմին հոգուս խորեում փայ-
փայում եմ երկու հոլյու. առաջիկայում,
երբ վերջնականադես մօւակվի եւ ըն-
դունվի մեր հանրադեսության թեա-
կան նոր օրենսգիրը, միզուց այս մ-
երց ինչ-որ չափով օգտակար լինեն օ-
րենի համադաշտասխան հոդվածները
մօւակողներին, եւ երկրորդ՝ եթե սեղ-
տըրերյան եւ այլ հայտնի իրադարձու-
թյուններին մեր դետական այլերը մի
դահ փորձեն նայել իմ «Պատուհա-
նից», աղա կաթում եմ, այդքան սուր-
չեն վերաբերվի կատարվածին:

որ: Ունեն քարոյական վեճում «բռունցի ուժը» չի եղել եւ չի կարող փաստակ համարվել. Իսկ մեր ընդդիմության եւ իշխանությունների վեծը, անունը, քարոյական է: Ուրիշ ունի հարթվի այդ վեծը, այնքան լավ է լինելու բոլորին համար: Սակայն դրա համար, կարծում եմ, անհրաժեշտ է ես մեկ անգամ ինին իրեն համոզել ու ոչ թե խոսնով, այլ հոգով ընդունել մի դարձ քան դեսությունը եւ իշխանությունը... Նույն քանը չեն: Երբեմ: Իշխանությունը անցողիկ, չնչին մի քան է դեսության, իբրև ազգային հավաքականության կազմակերպման քարտագույն ծերի, համեմատությամբ: Դանուն առաջինի երկրորդի կայունությունը Վասնեցելը ծանր մեղք է՝ ուստի կողմից էլ որ զորժադրվի: Եհս նույն կերպ՝ հանուն իշխանության նվաճման (կամ դրա դահլյանման) սեղմանը երթային դայլարից հետ փոխադարձ թշնամանը շարունակելը, ինը կարող է հանգեցնել նոր առօսակատումների, նույնիան ծանր մեղք է:

